

Arrest

nr. 322 949 van 7 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd geboren op (...) 1973, heeft het Russische staatsburgerschap, de Russische etniciteit en hangt het orthodox christendom aan. U bent geboren in de stad Jekaterinenburg en heeft daar ook heel uw leven gewoond. U rondde uw middelbaar onderwijs af en volgde daarna nog twee jaar technisch hoger onderwijs. U was bouwwerker totdat u niet meer kon werken omwille van uw invaliditeit en u een uitkering werd toegekend.

Toen u samenwoonde met uw ex-vrouw en kind, had u een buurman die politieman was. Hij heette K. (...) en was luitenant bij de lokale politie op de afdeling autodiefstal. Hij ontving vaak bezoekers die voor overlast zorgden in de gangen van uw appartementsgebouw door hun lawaai en het feit dat ze veel rookten. Deze problemen begonnen in de herfst van 2017. U maakte af en toe opmerkingen dat zijn bezoekers buiten moesten roken of naar een lagere verdieping moesten gaan. Hij negeerde u en zijn vrienden lachten u uit. Dit

evolueerde naar hevige ruzies tussen u en uw buurman waarbij hij u zijn politiebade liet zien en u uitschold. Daarom besloot u om klacht in te dienen tegen uw buurman bij de wijkagent in november 2017. Hij liet u uw verklaringen noteren en zei dat hij binnen de drie dagen zou reageren. Ongeveer vier of vijf dagen later kwam K. (...) met zijn leidinggevende, Kr. (...) langs bij u thuis en ze benaderden u aan de ingang van uw appartementsgebouw. U vermoedt dat de wijkagent een onderling akkoord heeft gesloten met K. (...). Ze waren op de hoogte van uw klacht en u moest 100.000 roebels betalen opdat ze u met rust zouden laten, anders zou u problemen krijgen. U kreeg drie of vier dagen om dit geld bijeen te rapen en naar K. (...) te brengen.

U betaalde niet en binnen deze termijn diende u op advies van een kennis klacht in bij de afdeling van de persoonlijke veiligheid. Dit is het controleorgaan binnen het politiesysteem. U kreeg opnieuw de reactie dat u drie tot vijf dagen moest wachten op reactie nadat uw verklaringen werden opgenomen.

Op 6 december 2017 werd u gearresteerd toen u terugkwam van de apotheek, vermoedelijk door OMONmedewerkers. Uw auto werd ook in beslag genomen. Uw klacht was immers opnieuw bij Kr. (...) terechtgekomen. U werd naar een afgelegen politiekantoor gebracht waar Kr. (...) u opwachtte. Hij zei dat het geen zin had voor u om klacht in te dienen tegen hem en K. (...) en dat het u 300.000 roebels zou kosten opdat er geen criminele zaak zou worden opgestart tegen u. U kon niet betalen en Kr. (...) beschuldigde u ervan dat u uw invaliditeit zou veinzen en hij fabriceerde ook beschuldigingen van autodiefstal jegens u. U werd ook gefolterd met elektriciteit, maar legde geen bekentenis af. U werd naar een isolatiecel gebracht. Op 8 december 2017 werd u voor de rechtbank gebracht, waar werd besloten dat u iets langer dan een maand in voorlopige hechtenis moest worden gehouden in Sizo nummer 1 en ook tijdelijk in een correctionele kolonie om uw medische toestand te onderzoeken. Later werd dit verlengd. Uw ex-vrouw nam contact op met een mensenrechtenorgaan om uw auto terug te krijgen en uw advocaat vocht de verlenging van uw detentie aan op grond van uw medische toestand. Daarom werd u na ruim twee maanden vrijgelaten in februari 2018.

De zaak tegen u was wel nog altijd lopende, doch werd uitgesteld omwille van uw invaliditeit. Rond december 2018 werd uw zaak gesloten, doch deze werd enkele dagen later op 18 december toch terug geopend omdat er getuigen en videobewijs was gevonden tegen u. U werd meermaals ondervraagd door rechercheurs. Er werd ook een dag bepaald voor uw terechtzitting, doch u heeft deze niet afgewacht. Uw advocaat werd immers opgeroepen bij de politie en hij werd bedreigd opdat hij zou stoppen met u te verdedigen. Hij contacteerde u op 13 juli 2019 om te zeggen dat u moest vluchten, anders zou u in de gevangenis belanden. U regelde een buitenlands paspoort via kennissen en vluchtte met de auto.

U verliet het land in juli 2019 en kwam op 21 juli 2019 aan in België, waar u op 30 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Door uw problemen in Rusland besloot uw vrouw om van u te scheiden voor haar eigen veiligheid. Ze moest ook verhuizen. Na uw vertrek werd u een half jaar geleden geïnformeerd door een kennis die vroeger bij de politie werkte dat u nog altijd wordt opgespoord. U kreeg deze informatie ook via uw ex-vrouw die in contact stond met uw advocaat.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs (kopie); een verzekeringsdocument (origineel); een document over uw invaliditeit (origineel); een verzoek van uw ex-vrouw gericht aan een mensenrechtenorgaan om uw auto terug te krijgen (kopie); een brief van uw advocaat over uw detentie (kopie); een beroepsakte van uw advocaat in het kader van uw detentie (kopie); uw huwelijksakte (kopie); de geboorteakte van uw zoon (kopie); medische documenten (kopie); documenten van uw integratie in België (origineel); uw paspoort (kopie); een verzekeringsattest (kopie); een document over de ontbinding van uw huwelijk (kopie) en een document van het ministerie van justitie over uw gevangenisstraf (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u gediagnosticeerd werd met hepatitis type D en met kanker toen u nog in Rusland was. Op vlak van uw kankerdiagnose vermeldde u echter dat u momenteel onder medische controle staat en dat er geen uitzaaiingen meer zijn. U werd aan de start van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe u zich voelde en u zei dat u zich beter voelde dan in het verleden het geval was. Op het moment van het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan medicatie te hebben ingenomen omwille van uw hepatitis type D, doch u verklaarde ook dat u hier geen bijwerkingen van ondervond. U werd voor de zekerheid gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het interview af te leggen en u beantwoordde deze vraag positief. U werd er door de behandelende protection officer op gewezen dat u het op tijd moest aangeven wanneer u een pauze of iets anders nodig had en u antwoordde hier stellig op dat u zich goed genoeg voelde (NPO, p. 2-3). Uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook niet dat uw medische problemen voor enige obstakels hebben gezorgd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest onmenselijk verhoord te worden, opgesloten te worden in de gevangenis op basis van gefabriceerde beschuldigingen of naar de oorlog gestuurd te worden indien u zou moeten terugkeren naar Rusland omdat u problemen had met uw buurman die politieman was en u daardoor gerechtelijk vervolgd werd (NPO, p. 11-12).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw vrees op ernstige wijze ondermijnd door uw handelen in de nasleep van uw vertrek uit Rusland en na uw aankomst in België. U kwam namelijk op 21 juni 2019 aan in België, doch diende er pas op 30 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Dit impliceert dat u bijna drie jaar in België verbleef op het moment van uw asielaanvraag. Sterker nog, in deze periode gebruikte u telkens een andere, valse identiteit, volgens uw verklaringen uit schrik om gedeporteerd te worden omwille van uw Russische nationaliteit (NPO, p. 8). U werd gevraagd om welke reden u pas in 2022 asiel aanvraag in België en toen zei u dat dit was omdat uw gezondheidstoestand achteruitging en omdat de situatie veranderd was. U zei ook dat indien de Belgische asielautoriteiten vroeger op de hoogte waren geweest van uw echte familienaam, dat u vroeger reeds zou teruggestuurd zijn naar Rusland. U werd gevraagd waarom u dacht dat u naar Rusland teruggestuurd zou worden indien de Belgische asielautoriteiten op de hoogte zouden geweest zijn van uw echte familienaam. U antwoordde dat u het niet wist en dat u praktisch niks wist over de procedure van internationale bescherming (NPO, p. 7). Dit biedt echter geen verklaring voor het gegeven dat u bijna drie jaar wachtte vooraleer u asiel aanvraag in België, noch voor waarom u zolang een valse identiteit en zelfs een valse nationaliteit gebruikte in België, aangezien redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u in deze drie jaar tijd inspanningen zou hebben geleverd om uzelf grondig te informeren over de werking van de asielprocedure in België. U werd gevraagd of u in staat was dergelijke informatie op te zoeken – wat u als opgeleide man (NPO, p. 6) zeker bent – en toen ontweek u de vraag door te stellen dat u verschillende informatie kreeg van iedereen, dat u moeite had met de taalbarrière en dat u weinig contact had met Russischtaigen. Zelfs met deze obstakels kan echter van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om correcte informatie te bekomen over de asielprocedure. U werd gevraagd om welke reden u dacht dat u teruggestuurd zou worden naar Rusland, op basis van de weinige informatie die u had over de asielprocedure. U zei dat u bent opgegroeid in Rusland en dat u daarom geen vertrouwen heeft in het handelen van de overheid. U verklaarde dat u onmiddellijk asiel aanvraag in Europa eens u zag dat het hier anders verliep. Uw verklaring dat u “onmiddellijk” asiel aanvraag eens u dit besef kreeg, strookt echter allesbehalve met het gegeven dat dit pas drie jaar na uw aankomst in België gebeurde. U werd dan ook nogmaals gevraagd wat er in 2022 was veranderd in die zin dat u toen opeens wel besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. U zei dat anderen u dit aanbevolen en dat u ondertussen doorhad dat niemand u ging deporteren. U werd gevraagd om welke reden het drie jaar duurde vooraleer u dit besef kreeg en nadat u de kans kreeg om over uw antwoord na te denken, zei u dat u initieel hoopte dat de situatie in Rusland zou veranderen. U werd gevraagd om te bevestigen dat dit impliceerde dat u in eerste instantie van plan was om terug te keren naar Rusland en u beantwoordde deze vraag positief. U werd gevraagd hoe u het besef kreeg dat u niet meer zou terugkeren en toen zei u opnieuw dat iemand het u zo aanraade omdat uw leven in Rusland in gevaar was (NPO, p. 8). Niet alleen strookt het gegeven dat u eerst van plan was om terug te keren naar uw land van herkomst allesbehalve met de vrees die u meent te koesteren ten opzichte van Rusland, doch ook het gegeven dat u zolang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen staat hoegenaamd niet proportioneel in verhouding tot deze vrees. Van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land van herkomst ontvlucht uit vrees voor vervolging kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij aankomst in zijn land van bestemming zo snel mogelijk overgaat tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Zoals reeds aangetoond kan uw gebrek aan kennis over de Belgische asielprocedure geen verschoning bieden op dit vlak. Dit zorgt ervoor dat uw vermeende vrees voor vervolging in Rusland al meteen op de helling komt te staan, alsook doen deze vaststellingen op fundamentele wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Daarenboven doet het gegeven dat u in België jarenlang een valse identiteit gebruikte sterk vermoeden dat u de Belgische asielautoriteiten bewust probeert te misleiden in verband met de reden waarom u Rusland daadwerkelijk heeft verlaten.

Ook uw asielrelaas zelf kan het CGVS niet overtuigen.

U komt niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut omwille van de problemen die u vreest met de Russische autoriteiten door het conflict dat u had met uw buurman en dit omwille van volgende redenen.

Algemeen dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vrees volledig gebaseerd is op de problemen die u had met uw buurman (NPO, p. 11). U haalde geen enkele andere reden aan voor uw problemen met de autoriteiten. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud zei u dat u in Rusland als persona non grata wordt beschouwd doordat u onacceptabel gedrag had gesteld nadat u in opstand durfde

te komen (tegen uw buurman) (NPO, p. 24). Uw asielmotieven vallen dus buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg moet nagegaan worden of u in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, wat in casu niet het geval is, en dit om onderstaande redenen.

Ten eerste is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat u niet eens de achternaam kon geven van uw buurman bij de politie waarmee al uw problemen begonnen. U zei dat uw buurman K. (...) heette, doch dat u zijn familienaam niet kende (NPO, p. 11). U werd gevraagd hoe het kwam dat u zijn achternaam niet kende en toen zei u dat u hier niet naar hebt gevraagd, alsook dat hij het appartement in uw appartementsblok huurde zonder dat hij daar officieel geregistreerd stond (NPO, p. 12). U werd gevraagd of u ooit heeft geprobeerd te achterhalen wat de achternaam was van de man waarmee al uw problemen begonnen en toen zei u dat u het vroeg aan uw vrouw, doch dat zij hem ook niet kende. U zei echter ook dat uw vrouw al sinds haar kindertijd in dat appartement woonde en dat ze iedereen op haar afdeling kende (NPO, p. 13). Zelf woonde u ook jarenlang in dit appartement met K. (...) als buur (NPO, p. 6). Deze verklaringen maken het alleen maar frappanter dat u niet op de hoogte was van de familienaam van K. (...) en bovendien doet het afbreuk aan uw vrees voor vervolging dat u schijnbaar geen moeite hebt gedaan om de achternaam te achterhalen van de man waarmee al uw problemen begonnen.

Ten tweede staaft u het gegeven dat u twee klachten heeft ingediend tegen K. (...) met geen enkele documenten. U zei dat u in november 2017 klacht indiende tegen K. (...) bij de wijkagent nadat jullie constant ruzies hadden door de geluidshinder die hij u als uw buurman bezorgde. Nadat deze klacht bij K. (...) en zijn overste bij de politie belandde en u werd afgeperst door hen in het kader van deze klacht, diende u op aanraden van een kennis een tweede klacht in rond 20 november 2017, ditmaal bij de afdeling van persoonlijke veiligheid, een controleorgaan boven de politie (NPO, p. 11, 14 & 17). In het kader van uw klacht bij de wijkagent, zei u dat u uw klacht moest opschrijven van de agent in dienst. U werd gevraagd of u een kopie kreeg van uw klacht en u zei dat dit niet het geval was en dat er in Rusland gewoonlijk geen kopieën meegegeven worden van klachten bij de politie (NPO, p. 15). Met betrekking tot uw tweede klacht bij de afdeling van persoonlijke veiligheid zei u eveneens dat u geen schriftelijke weerslag van uw klacht had omdat uw verklaringen toen met een dictafoon werden opgenomen (NPO, p. 17-18). Uit algemeen beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter duidelijk dat het in Rusland verplicht is om een proces-verbaal op te stellen in de nasleep van een mondelinge klacht bij de politie, alsook om een schriftelijke bevestiging te krijgen wanneer men aangifte doet bij de politie (Ministerie van buitenlandse zaken, algemeen ambtsbericht Russische federatie, april 2021, p. 29-30). Hieruit blijkt dat het kant noch wal raakt dat u met geen enkel document kon staven dat u niet één, doch twee klachten bij de overheid hebt ingediend tegen K. (...) en dit doet verder vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In ondergeschikte orde kan ook nog worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging wordt ondermijnd door het gegeven dat u de twee klachten die u indiende tegen K. (...) amper hebt opgevolgd. Nadat u klacht indiende bij de wijkagent, liet hij u weten dat u na drie dagen reactie zou krijgen van hem. Desondanks u bij het verstrijken van deze termijn geen reactie kreeg, nam u zelf geen contact op met de wijkagent (NPO, p. 15). Nadat u klacht indiende bij de afdeling van persoonlijke veiligheid, lieten ze u weten dat ze drie tot vijf dagen nodig hadden om uw klacht te behandelen. U werd echter opnieuw niet opgebeld (NPO, p. 17). U werd gevraagd of u zelf contact opnam met hen na het verstrijken van de termijn die ze opgaven en u zei dat het niet aan u was om dat te doen omdat ze u hadden beloofd dat alles goed zou komen (NPO, p. 18). Er kan echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om uw klachten verder op te volgen, minstens dat u enige moeite zou hebben ondernomen om informatie hieromtrent te vergaren.

Ten derde bent u er evenmin in geslaagd met enig bewijsmiddel te staven dat u valselijk werd beschuldigd van autodiefstal nadat u tot tweemaal toe klacht indiende tegen K. (...). U werd gevraagd of u kon aantonen dat u valselijk werd beschuldigd. U antwoordde dat dit niet mogelijk was om te bewijzen. U zei wel dat u een document indiende van uw advocaat waarin staat dat uw advocaat de strafzaak tegen u ongefundeerd vond door een gebrek aan bewijs (NPO, p. 19). Uw advocaat kan echter bezwaarlijk als objectieve partij worden beschouwd en bovendien staat in dit document niks over eventuele valse beschuldigingen. U werd gevraagd of uw advocaat bepaalde argumenten heeft aangevoerd tijdens de rechtszitting waarbij er werd geoordeeld over de aantijgingen jegens u. U zei dat uw advocaat toen vermeldde dat de beschuldigingen tegen u ongegrond waren, dat er geen bewijs beschikbaar was en dat u invalide was. U werd gevraagd of uw advocaat toen iets zei over uw problemen met K. (...) en u zei van niet omdat u hem dat pas later vertelde (NPO, p. 21). Hoe dan ook legde u geen enkel begin van bewijs neer van de strafzaak die tegen u werd opgestart, noch van hoe de zitting verliep en welke argumenten toen werden opgeworpen. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u wel nog een document over uw straf op, doch dit toont niet aan hoe u in de gevangenis belandde, noch op basis van welke problemen. De klacht van uw vrouw bij het mensenrechtenorgaan gaat over de inbeslagname van uw auto nadat u werd gearresteerd en zegt in principe ook niets over de oorzaak van uw problemen. Er wordt wel gesproken van een gebrek aan bewijs, maar dit toont ook niet meteen aan dat de beschuldigingen jegens u gefabriceerd zijn (NPO, p. 10). De documenten van uw advocaat gaan tevens allemaal over de inbeslagname van uw auto en de verlenging van uw voorlopige hechtenis. Ook in deze documenten wordt er niks vermeld over de oorzaak van uw problemen, noch blijkt hieruit met zekerheid dat u valselijk werd beschuldigd (NPO, p. 10). Uit al deze vaststellingen blijkt dat u er niet in bent geslaagd

hard te maken dat u effectief valselijk beschuldigd werd van autodiefstal door uw problemen met K. (...). Daarenboven legde u nota bene geen enkel begin van bewijs neer om uw conflict met K. (...) zelf te staven (NPO, p. 14), waardoor aan de oorzaak van uw vermeende problemen met de autoriteiten ook al geen geloof aan kan worden gehecht.

Ten vierde toont u op geen enkele wijze aan dat u op dit moment nog altijd wordt gezocht door uw autoriteiten. Nadat u in voorlopige hechtenis had gezeten in het kader van de beschuldigingen van autodiefstal jegens u en nadat u hieruit werd vrijgelaten door uw medische toestand (NPO, p. 20-21) werd de strafzaak tegen u rond december 2018 gesloten. Nadat de autoriteiten echter nieuwe getuigen en nieuw bewijsmateriaal hadden gevonden, werd de zaak rond 18 december opnieuw geopend. U verklaarde echter dat de verklaringen van deze getuige heel tegenstrijdig waren tijdens zijn gehoor bij de politie. Er werd een rechtsdag bepaald, doch u hebt uw vonnis niet afgewacht (NPO, p. 22). U heeft ook geen informatie over of de zaak nog altijd lopende is tegen u, doch u vermoedt van wel (NPO, p. 23). Uit deze verklaringen blijkt dus geenszins dat het al met 100% zekerheid vaststond dat u effectief veroordeeld zou worden, des te meer aangezien de getuige tegenstrijdige verklaringen aflegde en de zaak jegens u eerder al eens was gesloten. U heeft simpelweg niet de moeite gedaan om uw vonnis af te wachten, noch heeft u inspanningen geleverd om u te informeren naar de huidige stand van zaken in de strafprocedure jegens u en dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien uw hele asielrelaas draait rond het gegeven dat u gerechtelijk vervolgd werd in Rusland omwille van uw conflict met K. (...), kan namelijk minstens van u worden verwacht dat u enige interesse zou tonen in deze huidige stand van zaken.

Ten vijfde is het ook hoogst onlogisch dat uw achtergebleven netwerk in Rusland geen enkele keer werd gecontacteerd door de Russische autoriteiten nadat u Rusland verliet. Na uw vertrek uit Rusland besloot uw vrouw dat ze niet langer in het appartement kon verblijven waar jullie woonden met K. (...) als buurman, alsook besloten jullie te scheiden om haar te beschermen. U kreeg na uw vertrek ook informatie van uw kennis, I. Z. (...) die door zijn voormalige job bij de politie werd geïnformeerd dat u zou worden tegengehouden indien u ooit zou terugkeren naar Rusland (NPO, p. 24-25). Uw advocaat informeerde u na uw vertrek ook dat u nog altijd geregistreerd staat bij de rechtbank en dat uw zaak nog niet gesloten is. De berichtenuitwisselingen die u had in dit verband heeft u allemaal verwijderd (NPO, p. 25), waardoor u ook deze verklaringen niet met concrete bewijsmiddelen kan staven en het derhalve om blote beweringen gaat. Wat er ook van zij, u gaf aan dat uw familie – noch uw vrouw, noch uw broer of zus – na uw vertrek uit Rusland nooit werd lastiggevallen (NPO, p. 24). Indien er echter nog altijd een strafzaak lopende zou zijn tegen u en de autoriteiten daadwerkelijk nog altijd op zoek zouden zijn naar u, kan er evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat de Russische autoriteiten meer inspanningen zouden leveren om naar u te zoeken en informeren bij uw familieleden die nog altijd in Rusland in uw regio van herkomst verblijven (NPO, p. 5-6). Het gegeven dat de autoriteiten uw familieleden en ex-vrouw compleet met rust lieten en laten, doet dan ook sterk vermoeden dat u momenteel niet in het vizier van uw autoriteiten wordt gehouden.

Daarnaast dient ook te worden beklemtoond dat uw vrees om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne (NPO, p. 12) niet geloofwaardig, noch actueel is.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoigu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van

grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.)

worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U zei dat u een goede kandidaat was om als eerste naar de oorlog gestuurd te worden omdat men vooral op zoek is naar mensen die in een gerechtelijk onderzoek of in de gevangenis zitten. U heeft echter nooit enige mobilisatieoproep ontvangen (NPO, p. 12), waardoor deze vrees in feite enkel op vage veronderstellingen is gebaseerd. Bovendien, aangezien reeds geen geloof kan worden gehecht aan uw gerechtelijke problemen in Rusland, kan logischerwijze evenmin worden aangenomen dat u riskeert om naar de oorlog gestuurd te worden omwille van deze eerdere problemen.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte, het document over de ontbinding van uw huwelijk, de geboortakte van uw zoon en uw paspoort gaan over uw identiteit en familiebanden en deze elementen staan niet ter discussie. Ook uw medische documenten, invaliditeitsdocumenten en verzekeringsdocumenten gaan over zaken die door het CGVS niet betwist worden. Wat betreft de brief van uw advocaat, de beroepsakte van uw advocaat, het document over uw straf en de klacht van uw vrouw werd reeds infra gemotiveerd. Uw integratiedocumenten staven uw integratie in België, doch vertonen geen link met uw asielrelaas.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief redelijkheids-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij onmenselijk verhoord te worden, opgesloten te worden in de gevangenis op basis van gefabriceerde beschuldigingen of naar de oorlog gestuurd te worden, dit omdat zij problemen had met haar buurman K., die politieman was, en zij daardoor gerechtelijk vervolgd werd (notities CGVS, p. 11-12).

2.2.5. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze door verzoekende partij voorgehouden problemen en vrees. In het bijzonder wordt erop gewezen dat:

(A) haar vrees op ernstige wijze ondermijnd wordt door haar handelen in de nasleep van haar vertrek uit Rusland en na haar aankomst in België, nu zij immers op 21 juni 2019 aankwam in België doch er pas op 30 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende;

(B) wat betreft de door haar gevreesde problemen met de Russische autoriteiten door het conflict dat zij had met haar buurman:

- (i) deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep,
- (ii) zij hiervoor evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, nu,
 - (a) het bijzonder vreemd en weinig logisch is dat zij niet eens de achternaam kon geven van deze buurman bij de politie waarmee al haar problemen begonnen,
 - (b) zij het gegeven dat zij twee klachten heeft ingediend tegen haar buurman met geen enkel document staaft en haar vrees voor vervolging tevens ondermijnd wordt door het gegeven dat zij de twee klachten die zij indiende tegen haar buurman amper heeft opgevolgd,
 - (c) zij er evenmin in is geslaagd met enig bewijsmiddel te staven dat zij valselijk werd beschuldigd van autodiefstal nadat zij tot tweemaal toe klacht indiende tegen haar buurman en zij bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegt om haar conflict met haar buurman zelf te staven,
 - (d) zij op geen enkele wijze aantoonst dat zij op dit moment nog altijd wordt gezocht door de Russische autoriteiten, en,
 - (e) het ten slotte hoogst onlogisch is dat haar achtergebleven netwerk in Rusland geen enkele keer werd gecontacteerd door de Russische autoriteiten nadat zij haar land verliet;
- (C) haar vrees om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne niet geloofwaardig, noch actueel is, nu enerzijds haar vrees enkel op vage veronderstellingen is gebaseerd aangezien zij nooit enige mobilisatieoproep heeft ontvangen en anderzijds evenmin kan worden aangenomen dat zij riskeert om naar de oorlog gestuurd te worden omwille van haar gerechtelijke problemen in Rusland nu hieraan geen geloof kan worden gehecht; en,
- (D) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te veranderen.

Door verzoekende partij worden geen concrete argumenten aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst biedt haar verwijzing naar de corruptie in Rusland en de algemene mensenrechtensituatie aldaar allerminst soelaas. Dergelijke loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voor het overige komt verzoekende partij niet verder dan het louter herhalen van de door haar aangehaalde problemen, het opsommen van de documenten die zij bijbracht, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij evenwel manifest in gebreke blijft. De door verwerende partij gedane vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

In zoverre verzoekende partij nog een vrees aanvoert wegens haar terugkeer uit het buitenland, onderstreept de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor zij niet aantoonst in het vizier te staan van de Russische autoriteiten. Verder stelt de Raad vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie niet afgeleid kan worden dat elke Rus die van het buitenland terugkeert naar de Russische Federatie louter door deze terugkeer uit het buitenland en/of het verzoeken om internationale bescherming in het buitenland een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient immers te worden vastgesteld dat het internetartikel van *Amnesty International* d.d. 18 januari 2024 dat zij bijbrengt ter staving van haar betoog betrekking heeft op de risico's voor personen die afkomstig zijn uit de Noordelijke Kaukasus en terugkeren naar Rusland. Verzoekende partij is evenwel niet afkomstig uit deze regio maar uit de stad Jekaterinenburg, waardoor deze informatie *in casu* niet dienstig is. Dient voorts in dit verband nog te worden bemerkt dat ook uit de door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte "*COI Focus*" betreffende "*Russische Federatie – Behandeling van terugkeerders door de nationale autoriteiten*" van 16 april 2024 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8) niet afgeleid kan worden dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar de Russische Federatie het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit voormelde informatie blijkt immers dat, hoewel geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden, er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar verzoek

om internationale bescherming en/of verblijf in het buitenland om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dient dergelijke nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen. Echter blijft zij desbetreffend manifest in gebreke.

Waar verzoekende partij er nog op duidt dat personen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk kunnen worden vervolgd en dat zij bij terugkeer dan ook een risico loopt op flagrante mensenrechtenschendingen, merkt de Raad op dat verzoekende partij in verband met haar vertrek uit de Russische Federatie aangaf dat zij op legale wijze haar land verliet en dat zij haar reispaspoort en binnenlands paspoort vernietigde en weggooide toen zij in Wit-Rusland was (zie verklaring DVZ, vragen 24 en 32). Dient er evenwel op te worden gewezen dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij, gelet op het ongeloofwaardig bevinden van haar asielrelaas, ernstig in het gedrang is, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij niet langer in het bezit is van het reispaspoort en binnenlands paspoort waarmee zij haar land verliet. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat bestraffing om reden van het louter illegaal verlaten van het land niet ressorteert onder één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Verzoekende partij toont evenmin aan dat desbetreffende strafmaat disproportioneel zou zijn in het kader van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Immers volstaat een loutere verwijzing naar de terugtrekking van Rusland uit het EVRM en naar de algemene mensenrechtensituatie in Rusland niet om aan te tonen dat personen die terugkeren na een illegale uitreis en hiervoor bestraft worden een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de risico's van een gedwongen terugkeer en het onbetrouwbare karakter van de diplomatieke garanties van Rusland, doch de Raad duidt erop – nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij ook hier louter verwijst naar voormeld internetartikel van *Amnesty International* d.d. 18 januari 2024 dat betrekking heeft op de risico's voor personen die afkomstig zijn uit de Noordelijke Kaukasus en terugkeren naar Rusland – dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden waardoor haar vrees in dit verband louter hypothetisch is.

2.2.6. Wat betreft nog de verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad er nog op dat het geciteerde arrest een individueel geval betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 27 mei 2024 kreeg verzoekende partij de kans om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding

staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vijftieng door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT